

JAN ROKYTA:

Stín padl na duši...

Stín padl na duši,
tesklivost schvátala ji,
s cimbuřím vzdušných snů
korouhvě černé vlnaj.

Co si máš umřelo,
ve hradě mrtvý leží,
světýlko lampičky
dele se okna mřeží.

Od věže do šera
lavraní drsné kráčí —
před branou zavřenou
touhy mě tíse pláčí...

OTAKAR CHARVAT:

Po letech doma.

Velikonoční vzpomínka.

Jednou po letech vracel jsem se do svého rodného městečka. Seděl jsem ve vlaku a vyhlížel ven, a chvílčím se srdcem očekával jsem rodný kraj, který tak dlouho jsem již neviděl a k němuž poutalo mě tolik vzpomínek. Letěli jsme krajinami, které nebyly mně známy. Úhledná městečka střídala se s drobnými dědinami a odlehklými samotami a dále jako blesk řítily se s námi vlak mezi lesy, skalami a úrodnými lány polí.

Před velikonočními to bylo, koncem března. Jaro už bylo patrné... Na lukách byla hejna vran a kavek. V polích ječmeků už pracovali. Tak mi bylo hledět na začernalé četverce polí, na nichž pohybovaly se drobné postavy. Touha po novém životě dýchala z těch rozoraných lánů i z temné zelených lesů, kolem nichž unášel nás černý oř...

Jarní nálada vanula odevšad... Slabé a neschvělé jarní slunce toho dne poprvé si zahýřilo. Ovzduší bylo plno vůně jara a skřivánců i čermáček snad dnes poprvé zapívali si z plných hrdělek.

A bylo příjemně tak sedět, od dávat se té jarní náladě a vzpomínat... Mnoho vzpomínek do duše se dralo a nebylo ani možno odolát jim... To již přijížděli jsme k rodnému městu. Nemohl jsem se již ani dočkat toho okamžiku, až opět po letech spatřím ona místa, kde prožil jsem tolik šťastných chvílí ve svém mládí. A více ještě těšil jsem se z toho, že doma zase jednou prožiju velikonoce a z plných plic nadýchám se té vůně, již v horské naše městečko přináší vždy misterie ní důstojnost svátku velkého vzkříšení...

Na všecko jsem se těšil jako malé dítě. Byl jsem houbou za chleba unaven, světem znechucen a byl jsem pevně přesvědčen, že doma mezi těmi prostosrdečními a upřímnými lidmi ožiju a osvěžím — sil načerpám k životu dalšímu. A mně toho tehdy bylo tolik potřeba, poněvadž prožíval jsem právě převraty duševní, které vysilovaly a srdece tížily...

Vzpomínal jsem, jak jsme se druždy na jarní tyto svátky těšili. Jak jsme se ani dočkat nemohli toho okamžiku, kdy poprvé v kostelíku našim sbor starých pěvců zazpívá misterie naší. Dosud stále na mysli tanul mně starý Košňář, který od nepaměti zpíval evangelista a který byl nepřehledně tuto svoji výsadu ani za celý svět. A všichni ti staří zpěváci mihli se mi před očima. Kašpar zpíval Jidáše, Jindra Petra, Kalabus Ježíše Krista. Zakládali si na tom všichni nemálo a o těchto svátcích chodili vždy jaksi hrději a nakloněné hlavy snažili se držeti vzduchu... A nám, dětem, v téhle dnech také Košňář jako více imponoval a zděl nám docela jinaký, nežli v jiné dny.

S jakousi nedočkavostí očekávali jsme vždy, až s křivou snese se za velkého ticha příjemný, skoro

ženský hlas Košňářův a ozvou se první slova pašiji: "Za onoho času..."

A nyní po letech, myslil jsem si, zase oddám se tomu kouzlu, zase na několik okamžiků zapomenu na všecko a budu cítit se šťastným jako druždy. V té chvíli nedovedl jsem si představit větší rozkoše nad onu. Co proti takovému zvláštnímu kouzlu jsou všechny radosti a rozkoše, jež skýtá svět?

A zase jednou po letech stál jsem v přeplněném kostelíku a opět jako před lety, čekal jsem na první slova pašiji. Ovzduší bylo přeplněno kadidlovou vůní a klenbou chrámovou nesl se zbožný, truchlivý zpěv.

Všechno jako druždy, myslil jsem si, nic se nezměnilo. Bylo mně ku podivu krásně a s celou duší pohroužil jsem se v zbožnou náladu. A s utajným dechem očekával jsem, až zpěv a dobře mně známý zvuk varhan umlknou, a nastalým utišením ozve se hlas starého zpěváka. A konečně okamžik nadešel.

A sotvaže zalehla ke mně první slova pašiji, seznal jsem, že to již není onen hlas, na který tolik jsem se těšil. Nebyl to již ten hlas, byl to hlas cizí, mně neznámý. Nezpíval již starý Košňář, byl to někdo jiný.

A ku podivu, cítil jsem se zklamán. Kouzlo, jež po léta živil jsem se svým srdcem, na ráz vyprchalo. Všechny mé sny řítily se v neznámé propasti a já cítil, že duši rozlévá se stesk. Uvědomil jsem si, že jsem opět na jedné illuzi chudší a že zmizelo kouzlo, na něž tolik jsem se těšil... A smutno mně bylo v té chvíli k nevypsání.

LEONID ANDREJEV:

V onen den...

Velikonoční povídka.

V onen strašlivý den, kdy dokonána byla světová nespravedlnost a na Golgátě uprostřed lotrů byl na kříži rozpjat Ježíš Kristus, — v onen den již od časného jitra jeruzalemského kupce Ben-Tovita nesnesitelné bolesti zuby. Začalo to vlastně již předěší den, s večera: začalo to jen lehece bodat v pravé čelisti, a jeden zub, krajní před zubem moudrosti, jakoby se byl trochu vyžvedl, a když se ho jazyk dotýkal, ozýval se lehkým pocitem bolesti. Po jídle však bolest docela utichla i Ben-Tovit úplně na ni zapomněl a upokojil se, — vyměnil toho dne výhodně starého osla za mladého a silného, byl proto dobře naložen, a nepřikládal váhy zlověstným příznakům.

Spal také velmi dobře a tvrdě, avšak před samým svítáním začalo jej cosi znepokojovat, tak jakoby jej někdo volal k nějaké náramně důležité věci, a když se Ben-Tovit zlostně probudil — bolesti jej zuby, bolesti upřímné a zle, vši silou ostré, kruté bolesti. A nebylo už ani možno rozeznat, boleli-li to ten věřejší zub, či připojily-li se k němu i druždy: celá ústa i hlava plny byly pocitu děsné bolesti, tak jakoby byl býval přinucen pozřít tisíce do červena rozžhavených ostrých hřebíků. Nabral si do úst vodu z hlíněného džbánu, — na minutku síla bolesti ustala, zuby mu zatrnuly a jakoby se volně pohnuly, a pocit tento byl dokonce dost příjemný u srovnání s předcházejícím.

Ben-Tovit znova uleh, vzpomněl si na nového osla a pomyslně si, jak by byl šťastný, kdyby nebylo těch zubů, i chtěl usnout. Avšak voda byla teplá, — a za pět minut bolest se vrátila, ještě svespějš, než dříve, a Ben-Tovit se

děl na posteli a kolíbal sebou jako kyvadlo. Celá tvář jeho se schmuřila a stáhla k velkému nosu, a na nose, pobledlém od bolesti, stýdla kapičky ehladného potu. Tak, házej se sebou a sténaje bolestí, dočkal se prvních paprsků toho slunce, kterému bylo souzeno spatřit Golgathu s třemi kříži, a shasnouti úžasem i hofem.

Ben-Tovit byl dobrý a pořádný člověk, nemilující nespravedlnosti, avšak, když se probudila jeho žena, ačkoli mohl sotva ústa otvírat, pověděl jí hodně nepřijemného, a stěžoval si, že ho nechali samotného jako šakala výt a křít se mukami. Žena přijala trpělivě nezasloužené výtky, poněvadž věděla, že nevyhází ze zlého srdce i snesla muži mnoho dobrých hojivých prostředků: krysí trus čištěný, který třeba přikládati k ústům, ostrý výtažek ustalý na škorpionu, a pravý střípek kamene z rozbité desky Mojžišových přikázání. Po krysím trustu bylo poněkud lépe, ale ne na dlouho, také po výtažku a kaminu, ale po každém krátkém polevení vracela se bolest zase s novou silou.

V krátkých těch minutách odychu účesoval se Ben-Tovit myšlenkou na oslka a snil o něm, když pak začalo zas být hůře — sténal, zlobil se na ženu a hrozil, že si hlavu rozbije o kámen, jestliže bolest neutichne. A po celou tu dobu chodil z úhlu do úhlu po ploché střeše svého domu, styděl se přiblížit k uličnímu okraji, neboť měl celou hlavu ovázanou šátkem, jako ženská. Několikrát k němu přibíhaly děti a vypravovaly mu překotnými hlasy cosi o Ježíši Nazaretském. Ben-Tovit se zastavoval, minutku jich poslouchal, ale potom dupal zlostně nohou a honil je od sebe pryč; byl dobrý člověk a měl rád děti, ale teď se zlobil, že na něho chodí s takovými hloupostmi.

Bylo mu nepřijemno i to, že se na ulici a na sousedních střechách sebralo tolik lidu, který nic nedělá a zvědavě čumí na Ben-Tovita, obvázaného šátkem jako ženská. A chystal se už sejítí dolů, když žena mu řekla:

— "Podívej se, tadyhle přivádějí lotry. Možná, že tě to rozptílí."

"Nech mě být, prosím tě. Co pak nevidíš, jak trpím?" odpověděl Ben-Tovit zlostně. Avšak ve slovech ženiných zvučela klamaná přípověď, že by ho bolest mohla přejít, a proto přec jen svolky přistoupil k domovní zidec. Skloniv hlavu na bok, zakryv jedno oko a podpíraje tvář rukou, udělal odporně-plačtivé vzezření a podíval se dolů.

Po uzoučké ulici, stoupající do kopce, valil se v nepořádku ohrmný zástup, zahalený přívalem prachu a neumlkajícího řevu. Ve středu jeho, prohýbající se pod tíhou křížů, kráčeli zločinci, a nad nimi svíjely se jako černé zmije bílé římských zoldánů. Jeden, — ten s dlouhými světlými vlasy, v rozedraném a zkrvaveném pláští, — zakopl o kámen hozený mu pod nohy, a upadl. Řev ještě zeslel, a zástup, valící se jako pestrobavý mořský přívál, semkl se nad upadlým. Ben-Tovit náhle se zachvěl bolestí, — do zubů jakoby mu vrazil někdo rozpálenou jehlu, a otáčel jí — zapěl: ú-ú-ú, — a odstoupil od zidky, lhostejný, znechucený a zlý.

"Jak hulákají!" — řekl zavistivě, představuje si široce rozostřená ústa se silnými, nebelicimí zuby, a pomysleje, jak by se asi rozkřikl sám, kdyby byl zdravý. A tou představou bolest jeho byla ještě krutější, a on přes tu chvíli zamotal ovázanou hlavou, a zasténal: ú-ú-ú...

— "Povídají, že prý uzdravoval slepé." — vyprávěla žena, odcházející od zdi, a hodila kaminem v to místo, kde pomalu vstával Ježíš, jemnými ranami bíce pomáhal na nohy.

"No, to se ví! Ať teda uzdraví tadyhle moje bolavé zuby," — odvětil ironicky Ben-Tovit, a dodal podrážděně, s hofností: "Co nadělají prachu! Jako stádo! Holí to všecko rozehnat! Doved' mne dolů, Sáro!"

Ukázalo se, že žena měla pravdu: ta podivná Ben-Tovita trochu rozptýlila, a možná, že konečně přec jen ten krysí trus pomohl, neboť podařilo se mu usnout. A když se probudil, bolest téměř zmizela, a pouze na pravé čelisti nskočil neveliký puchýfek, tak malý, že ho bylo sotva vidět.

Žena tvrdila, že ho vůbec ani vidět není, ale Ben-Tovit se shovívavě usmál: věděl, jakou má dobrou ženu, a jak ráda ona říká jenom příjemné. Přišel souseď, koželuh Samuel, a Ben-Tovit ho vedl podívat se na svého nového osla, a s hrdostí vyslechl nadšené chvály na sebe i na zvíře.

Potom, na prosby zvědavé Sáro, šli všichni tři podívat se na Golgathu na ukřížované. Po cestě Ben-Tovit vykládal Samuelovi od samého začátku, jak včera pocítil píchání v pravé čelisti, a jak se potom v noci probudil strašlivou bolestí. K vůli názornosti dělal strápený obličej; zavíral oči, kroutil hlavou a sténal, a šedobradý Samuel kýval soucivně hlavou a volal: — "Aj-aj-aj! To bolí!"

Ben-Tovitu se líbila taková účast, a opakoval ještě jednou celou vypravování, a pak se vrátil až daleko do doby, kdy se mu začal kazit první jeho zub, dole na levé straně. Tak přišli v živém hovoru až na Golgathu.

Slunce, odsouzené k tomu, aby svítilo světu v onen strašlivý den, zapadlo už za vzdálené chlupy, a na západě hořel jako krvavá stopa už jenom úzký, nachově-červený pruh. Na tomto podkladě chmurné se rýsovaly tmavé silhouety křížů, a u paty prostředního z nich nejasné se běhalo několik postav, skloněných na kolena.

Lid dávno se už rozešel; nastávalo chladno, a Ben-Tovit, podíivav se zběžně na ukřížované, vzal Samuelu pod paži, a opatrně jej obrátil na cestu k domovu. Cítil se dneska zvlášť výmluvným, a chtěl, mu dopovědět o tom bolení zubů. Tak šli zase nazpět a Ben-Tovit za účastného příkývování a přisvědčování Samuelova dělal zase strápený obličej, kroutil hlavou a uměle sténal, — a z hlubokých sluj, z dalekých rovin zvedala se pomalu černá noc, jakoby chtěla před zraky nebeskými skrýt veliký zločin země.

Obnovené síly.

Velice důležitou jest krev v lidském těle. Dodává potřebné látky do každé části těla bez výjimky. Čím jest pára stroji, tím jest krev tělu. Máti silnou, zdravou, čistou krev má být pění každého o zdraví své pečlivého člověka. Severův Krvečistitel jest již po dlouhá léta oblíbeným jarním lékem, obnouvujícím sílu a svěžest, těla. Trpíte-li kožní vyrážkou, lišejem, máte-li vředy, otevřené rány neb boule kdekoliv na těle, užijete tento osvědčený lék. Pro svoji čistotu v přípravě a spolehlivost v účinku dobyl si Severův Krvečistitel předního místa a těší se oblíbenosti obecnosti, které jest dobrým soudcem. Krev zbavena jest vši nečistoty a bledost lidí ustoupí zdravé barvě užívá-li se Severův Krvečistitel. Cena \$1.00. Neberte žádných nápodobenin. Ve všech lékárnách. W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Iowa.

Storz

PIVO.

Každá kapka vody používá při vaření Storzova piva pichází z našarézské studně (100 stop hloubky). Tato voda je ideální pro účele pivovarnické, neboť je čistá a perličá, a sama o sobě má pozdravující vlastnosti. Absoluitní čistota naší zásoby vody jest jedna z podstatných příčin, jež dávají Storzovu pivu perličá jasnost a zdraví u dobrotu, jakéž nadehá se pouze jen v našem pivě. Pijte se po Storzovu piva dole v městě. Objednejte bednu pro svůj domov dnes. B 2

Storz Brewing Co.

OMAHA.

HIGH GRADE BOTTLED BEER

"Storzovo pivo" prodávají všichni přední obchodníci. Nemá-li je váš, dopište si nám o ceny na přímou dodávku.

Dr. James W. Novák český zubní lékař

Má řádovnu svou v pokoji čis. 217 Karbach Blocku, na 15. ul. mezi Douglas a Farnam. Telefon Douglas 5077.

Souchotiny, asthma, kašel a voškeré plicní choroby jsou vyléčitelny.

Česká pošta.

Simanovského Březohorským Thém z Čech.

Tisíce stížných plicními nemocemi byli vyléčení tímto bylinným lékem, který pro svoji nepřekonatelnou léčivost byl počten nejvyššími významnými v Římě, Paříži, Vídni, Florencii, Londýně a Luttychu. Sklad pro Omahu má p uže chvalně známý lékárník S. A. Beránek, roh 16. a William ul., Omaha. Lékařským předpisum věnována obzvláštní pozornost. 31

Foral & Kuncl,

Jediná česká

kommissionářská firma v Omaze v čísle 419 So. 11th Str.,

obchoduje

drůbeží, vejci, máslem, telaty, kůzemi a vůbec všemi farmerskými výrobky. Za vše platí nejvyšší ceny a peníze za zboží začle obratem pošty. Cenníky zaslyla na požádání zdarma a to každý týden.

Odporučení: Bradstreet, Omaha Nat'l Bank a United States Nat'l Bank. 16t

Vzorně zařízený HOSTINEC

..... vlastně.....

Frank :: Semerád

16. a William ul., Omaha, Neb.

Výtečný Metzlov lékař, jakož i pravé importované pilsenské stálo na čepu. Korbelova vína a nejlepší lihoviny prodává i ve velkém. Teplý zákusek na požádání. 1f

Dr. Geo. F. Simánek český lékař a ranbojčí

v čísle 1262 11. ul., Omaha.

Úřední hodiny: Od 2 do 4:30 odp.; od 6:30 do 7:30 večer. — Tel. 3769.

Res. Tel. Douglas 1964.